

THÁI THUỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 116

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 27/10/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời xem đoạn thứ 53 của Cảm Ứng Thiên, đoạn này chỉ có một câu: “*Khi pháp thọ lộ.*” (Bỏ qua pháp luật, nhận của hối lộ.) Trong chú giải, từ câu này cho tới câu “*kiến sát gia nô*” (thấy người bị giết mà còn thêm giận), đều là nói về hình sự, quan xử án là dựa vào hình luật, thế nhưng không tuân thủ pháp luật, nhận của hối lộ. Hiện nay đã không chỉ là những quan xử án này nữa, mà trong chú giải nói rất hay: “*Phàm là nha dịch, thư lại cũng bao gồm ở trong đây*”, chứ không phải chuyên chỉ cho quan xử án. Hiện nay ở trong xã hội, có thể nói là rất nhiều quốc gia khu vực, việc lừa gạt, hối lộ đã trở thành rất bình thường. Thậm chí mọi người trong xã hội cho rằng đây là chuyện bình thường, không có gì lạ cả, thường nói là có quyền, có thế, có tiền thì làm chuyện gì cũng dễ. Sự tình mặc dù như vậy, nhưng người thông minh sẽ biết cách lách luật, chúng ta từng nghe nói qua, pháp luật là chế định ra cho người nào? Chế định ra cho người tốt, cho người tuân theo pháp luật, thậm chí có người nói là chế ra cho người ngu, người ngốc, họ đều không biết được nhân duyên quả báo tơ hào không sai. Phàm là người cố ý phạm pháp, người biết rõ mà cố tình phạm, nhiều loạn xã hội, khiến nhân dân không chốn nương thân, gặp chuyện thì không biết làm sao mới tốt, nói từ trong nhân quả thì thái độ, hành vi như vậy làm cho trời người phần nô. Trước mắt cho dù chiếm được một chút lợi nhỏ nhưng quả báo sau này không thể tưởng tượng được.

Thế nhưng ngày nay có mấy người tin tưởng vào nhân quả báo ứng, có mấy người tin tưởng có kiếp sau? Mặc dù những chuyện này ở trong khoa học cũng có rất nhiều chứng minh, ngay cả người phương Tây cũng dùng khoa học kỹ thuật tiên tiến để kiểm chứng cái gọi là tình hình của thế giới tâm linh. Nửa thế kỷ gần đây thành quả cũng tương đối lớn lao, biết bao nhiêu người đã nhìn vào chân tướng sự thật này, không thể không tin. Mặc dù như vậy, một số kẻ làm điều phi pháp vẫn là không tỉnh ngộ, không biết quay đầu, vẫn xem trọng lợi ích trước mắt như cũ, không hề nghĩ đến quả báo về sau, đây gọi là đã mất hết cảm giác rồi, còn chúng ta phải giác ngộ, chúng ta phải hiểu rõ.

Thế Tôn thuyết pháp, “tam chuyển pháp luân” cũng tức là dùng ba loại phương thức khác nhau để khuyên dạy chúng sanh. Thứ nhất gọi là “thị chuyển”, chỉ thị cho bạn, gợi ý cho bạn. Người thượng căn lợi trí, Phật vừa gợi ý thì họ liền hiểu, liền thông đạt, liền giác ngộ. Người căn tánh thấp hơn một bậc vẫn chưa thể giác ngộ, vậy thì Phật dùng phương pháp khuyên bảo rõ ràng, như trong kinh điển chúng ta thường xem thấy Thế Tôn gọi tên một vị đương cơ nào đó; gọi tên rồi liền giảng cho người đó, đây là “khuyến chuyển”. Người thông minh thì không cần, không cần phải gọi tên, Phật chỉ cần nói hoặc có một động tác, một cử chỉ thì họ liền hiểu. Lần này, chúng tôi tổ chức hai đợt giảng kinh ở Kuala Lumpur, ngày đầu tiên tôi đi xem hiện trường, tôi ngồi trên bục, cảm thấy bóng đèn chiếu rất nóng, chiếu trong hai giờ đồng hồ thì rất khó chịu. Tôi ở đó gọi thầy Ngô Hoàng, tôi nói: “Thầy thấy ánh đèn này thế nào?”, gợi ý cho thầy. Thầy nói: “Rất tốt, rất tốt.” Tại sao tôi lại không nhắc đến cái khác? Thật sự là không chịu nổi nên mới hỏi như vậy, bạn lên bục đó ngồi một lát thì bạn mới biết được, bạn sẽ cảm thấy rất nóng! Đây là vừa gợi ý thì lập tức phải biết, lập tức phải hiểu được. Người ta không dễ gì lấp được bóng đèn ở nơi cao như vậy, lấp nó rất vất vả, cho nên vừa gợi ý thì phải biết được.

Phương pháp dạy học thứ ba là “tác chứng”. Tác chứng như thế nào? Giống như ở dưới bóng đèn đó giảng hai giờ đồng hồ, người muốn ngất đi rồi thì mọi người mới biết được bóng đèn đó quá nóng, ngày thứ hai thì giảng không nổi nữa, đây chính là tác chứng, làm chứng minh cho bạn. Thế gian hiện nay, chúng ta nhìn thấy rất nhiều sự tích tác chứng chuyển, chúng ta nhìn thấy đủ loại cảm ứng, đó là tác chứng chuyển. Lần hoàng pháp này thời gian tuy ngắn, chỉ có hai ngày nhưng cũng có rất nhiều tướng lành, rất nhiều người nhìn thấy, đều đến kể cho tôi nghe. Khi phóng sanh thì nhìn thấy A-di-đà Phật; lúc thỉnh pháp thì thấy Phật quang, rất nhiều tướng lành, đây đều là làm chứng minh cho chúng ta, đặc biệt thù thắng nhất là chúng ta nhìn thấy rất nhiều tướng lành vãng sanh của các đồng tu niệm Phật. Nếu như mọi người lại bình lặng mà quan sát tỉ mỉ thiện nhân thiện quả, ác nhân ác báo, hiện tại quả báo đến rất nhanh, đây đều là làm chứng minh cho chúng ta xem. Chúng ta nghe thấy rồi, nhìn thấy rồi thì phải quay đầu, quay đầu là bờ, đời người rất ngắn ngủi.

Hôm qua, bên Nam Kinh có gọi điện thoại cho tôi, trường trung học Nam Kinh có hai vị hiệu trưởng muốn đến thăm chỗ chúng ta, thứ Bảy này tới. Trong đó có vị hiệu trưởng Quan là bạn cùng lớp với tôi, lúc còn đi học chúng tôi không những cùng lớp mà còn ngồi chung một bàn, một chiếc bàn hai học sinh ngồi.

Năm đó mới mười mấy tuổi, hiện tại đã hơn 70 rồi, nghĩ tới năm xưa cứ ngỡ như ngày hôm qua vậy, bạn nói xem cuộc đời này có ý nghĩa gì? Đời người khổ đau ngắn ngủi. Họ đến đây vào đúng tối ngày 31, e là không thể nghe tôi giảng kinh rồi, ngày hôm sau là chủ nhật, tôi tiếp đãi ông ấy một ngày, thứ hai tôi phải đi Hồng Kông. Rất tốt, bảo ông tới niệm Phật đường niệm Phật, ông vì sao lại có cơ hội này? Niệm Phật đường này của chúng ta niệm Phật 24 giờ đồng hồ không gián đoạn, đến nơi đó niệm Phật cũng xem như trồng chút thiện căn, lần này tới Singapore cũng không uổng công.

Trồng thiện nhân được thiện quả, tạo ác nghiệp nhất định có ác báo, quả báo quá nhanh, quá rõ ràng. Thế nên, tôi thường khích lệ đồng học chúng ta, làm việc tốt cũng phải tuân thủ pháp luật, không thể nói làm việc tốt thì mình có thể vi phạm pháp luật được. Vi phạm pháp luật là điều vô cùng bất đắc dĩ, hơn nữa phải có trí tuệ cao độ, chúng ta nếu không có trí tuệ mà cũng học theo phương tiện thiện xảo của Bồ-tát, sau này gây ra họa lớn, gọi là “dục tốc ắt bất đạt”. Chân thật có trí tuệ cao độ thì sẽ thông đạt quyền biến, họ biết rõ sẽ gặp phải vấn đề gì, làm sao có thể hóa giải vấn đề, họ đều rất rõ ràng, rất tường tận. Các vị làm, sau khi có vấn đề thì tay chân cuống cuống, không có năng lực hóa giải, đây là quyết định sai lầm.

Thông thường các đồng tu nghe nói việc nào đó có công đức lớn thì nhanh chóng đi làm, chỉ ham cái lợi trước mắt, tâm không thanh tịnh rồi. Việc tốt này, thật ra mà nói là không bằng không có việc gì. Vì sao vậy? Loại việc tốt này, quả báo của tu phước là phước báo hữu lậu của nhân thiên, bạn nhất định sẽ được phước báo này. Sau khi được phước báo, bạn nghĩ thử xem bạn có thể không tạo nghiệp hay không? Chúng ta nhìn xã hội trước mắt thử xem, người làm quan lớn, phát tài to đều là đời trước tu phước trong cửa Phật, đời này họ có địa vị, có quyền thế, có tiền của, họ tạo ra những nghiệp gì? Hitler đời trước là đại thiện, thế nên mới có thể làm quốc vương, mới có thể giết hàng triệu người mà không cần đền mạng. Phàm phu giết một người thì phải đền mạng, ông ấy giết hàng triệu người không cần đền mạng, quý vị nói xem phước báo lớn biết bao? Người giàu có thì hằng ngày đều ăn thịt chúng sanh, ăn rồi thì tương lai phải trả nợ, Phật đã nói rất rõ ràng trong kinh, ăn nó nửa cân thì đời sau phải trả nó tám lạng, bạn nói xem, đáng sợ biết bao! Thế nên, vẫn không bằng người nghèo khổ, cơm canh đạm bạc mà ít tạo nghiệp. Đạo lý này chúng ta phải hiểu thấu triệt. Cho nên, Phật dạy chúng ta tu thiện, phía trước có một câu nói, “lìa tất cả tướng, tu tất cả thiện”, vậy là đúng rồi, đây là Bồ-tát hạnh, là sự nghiệp của Bồ-tát, lìa tướng tu thiện.

Vào đời nhà Đường, cư sĩ Bàng Uẩn biểu diễn cho chúng ta xem, ông chính là dạy dỗ những người thế gian chỉ biết ham cái lợi trước mắt. Vì sao họ đi làm việc tốt vậy? Mong cầu quả báo, vì muốn được quả báo tốt mà đi làm nhiều việc thiện, đoạn ác tu thiện. Phật dùng phương pháp này khuyên mọi người, là để khuyên những người thế tục vẫn chưa muốn thoát khỏi lục đạo luân hồi, những người hạ hạ căn, tầm nhìn cạn cợt, không muốn thoát khỏi luân hồi nên Phật dạy cho bạn phương pháp này. Căn tánh trung thượng thì Phật nhất định khuyên bảo họ phải giác ngộ, cần phải vượt thoát lục đạo, vĩnh viễn thoát khỏi luân hồi, đây là từ bi chân thật của Phật. Cư sĩ Bàng Uẩn đã biểu diễn cho chúng ta xem, biểu diễn điều gì? “Việc tốt không bằng không việc gì.” Gia đình ông tương đối giàu có, ông học Phật đã khai ngộ, chân thật sáng tỏ rồi, đem vàng bạc châu báu trong nhà chuyển lên một chiếc thuyền lớn, chèo thuyền ra giữa sông Trường Giang thì đục thuyền cho chìm xuống, tất cả đều chìm xuống đáy sông, cái gì ông cũng không còn nữa. Người khác nhìn thấy liền hỏi ông: “Bàng cư sĩ à, những gia sản này ông không cần nữa, tại sao không đem đi làm việc tốt, cứu tế người khác?” Ông chỉ trả lời một câu: “Việc tốt không bằng không việc gì”, không có việc gì thì mới chân thật là việc tốt. Xã hội ngày nay tại sao lại loạn như vậy? Cư sĩ Lý Bình Nam nói rất hay: “Trong xã hội này người tốt quá nhiều.” Chúng tôi nghe xong không hiểu, nhiều người tốt không phải là chuyện tốt sao, vậy thì quá tốt mà! Phía sau thầy có thêm một câu, trên bảng đen viết thêm bốn chữ “hảo nhân hảo sự”, sau đó vẽ một vòng tròn quanh chữ “hảo sự”, vẽ vòng tròn nghĩa là gì? Đó là chữ đa âm. Người tốt là gì? Là lắm chuyện. Mỗi một người đều lắm chuyện, đều ganh nhau làm việc tốt thì phiền phức lớn rồi!

Việc tốt chân thật, Phật dạy chúng ta tùy duyên mà không phan duyên, vĩnh viễn giữ gìn tâm địa thanh tịnh, bình đẳng. Tâm thanh tịnh, bình đẳng, từ bi thì bạn làm việc nào cũng là việc tốt, chân thật là việc tốt. Nếu như tâm không thanh tịnh, không bình đẳng, không từ bi, không từ bi này là nói như thế nào? Người bạn thích thì từ bi, người bạn không thích thì một chút từ bi cũng không có, từ bi như vậy là không thật, từ bi như vậy là không bình đẳng, không thanh tịnh. Nhà Phật gọi đó là “ái duyên từ bi”, việc tốt mà làm như vậy thì không phải là việc tốt chân thật. Chúng ta phải hiểu được nghĩa chân thật của Phật dạy, trong phần kệ khai kinh mỗi ngày đọc là “nguyện giải Như Lai chân thật nghĩa”, hiểu được nghĩa chân thật thì chúng ta mới là học trò tốt của Phật, mới có thể chân thật y giáo phụng hành.

Quý vị đồng học nhất định phải ghi nhớ, lời Phật dạy không phải xuất phát từ ý của Phật. Nếu như từ ý của ngài, chúng ta đi theo ngài thì bị ngài xỏ mũi dắt đi rồi, đây không được xem là hảo hán, vậy Phật cũng ức hiếp người. Tất cả những gì Phật dạy là từ trong chân tâm bản tánh lưu lộ ra, không có ý của bản thân. Chân tâm là cùng một tâm với hết thảy chúng sanh trong mười phương thế giới, quý vị phải biết chân tâm đều là tương đồng, vọng tâm thì không tương đồng. Bản tánh là giống nhau, tập tánh thì không giống nhau. Cho nên lời Phật dạy từ trong chân tâm bản tánh lưu lộ ra, chúng ta thuận theo lời Phật dạy chính là thuận theo chân tâm bản tánh của chính mình. Do đó, chúng ta đối với Phật pháp tâm phục khẩu phục, xưa nay Thế Tôn bảo hết thảy chúng sanh ai ai cũng là đội trời đạp đất.

Thế nên, trong kinh luận cũng thường tán thán Phật Bồ-tát là “đạo nhân vô y”, “y” tức là chỗ dựa. Chân tánh không hề có chỗ dựa, vọng tâm vọng thức có chỗ dựa, nó phải dựa vào chân tâm, dựa vào chân tánh, rời khỏi chân tâm chân tánh thì nhất định không thể nào có vọng tâm vọng thức. Cho nên một cái có chỗ dựa, một cái không có chỗ dựa, không có chỗ dựa mới là mình chân thật, có chỗ dựa thì liền sai rồi. Chúng ta trong pháp Đại thừa nhìn thấy nhất chân pháp giới không có chỗ dựa, thập pháp giới có chỗ dựa, lục đạo có chỗ dựa. Những điểm này chúng ta hãy suy ngẫm nhiều một chút, sau đó thực hành trong đời sống hằng ngày của chúng ta, làm sao để đoạn ác tu thiện, làm sao để phá mê khai ngộ, ít nhiều chính mình cũng sẽ có khái niệm. Thường xuyên đọc kinh, thường xuyên xem chú giải, chú sớ của các đại đức xưa, biết được chính mình phải làm thế nào trong đời sống hằng ngày. Trong đời nhân xử thế tiếp vật đều có thể tương ứng với lời dạy bảo trong kinh luận thì liền tương ứng với chân tâm tự tánh, đây mới là công đức chân thật, sẽ không rơi vào hiểu lầm, không còn làm sai nữa. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giới thiệu đến đoạn này.